

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
VI kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-163-08

Druk nr 1184

Warszawa, 20 października 2008 r.

Pan
Bronisław Komorowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

- o zmianie ustawy - Kodeks karny wykonawczy.

Projekt aktu wykonawczego do ustawy zostanie przekazany niezwłocznie po zakończeniu prac nad jego przygotowaniem.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Sprawiedliwości.

(-) Donald Tusk

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy – Kodeks karny wykonawczy

Art. 1. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 90, poz. 557, z późn. zm.¹⁾) po art. 254 dodaje się art. 254a–254d w brzmieniu:

„Art. 254a. § 1. Tymczasowo aresztowany po wniesieniu aktu oskarżenia lub skazany może być umieszczony w wydzielonym pomieszczeniu Policji, Straży Granicznej przeznaczonym dla osób zatrzymanych lub w wydzielonym pomieszczeniu aresztu garnizonowego, jeżeli jego konwojowanie z innej miejscowości, w związku z udziałem w czynności sądowej, łączyłoby się z nadmiernymi trudnościami lub kosztami.

§ 2. Umieszczenie tymczasowo aresztowanego lub skazanego w pomieszczeniu, o którym mowa w § 1, z powodu jego udziału w czynności sądowej może nastąpić tylko na czas niezbędny dla dokonania tej czynności. W razie odroczenia lub przerwy w jej wykonaniu na czas powyżej 3 dni, tymczasowo aresztowanego lub skazanego przenosi się do właściwego aresztu śledczego lub zakładu karnego.

§ 3. Zarządzenia w tym przedmiocie wydaje prezes sądu rozpoznającego sprawę, w odniesieniu do tymczasowo aresztowanego pozostającego do dyspozycji innego sądu – za zgodą tego sądu, a w odniesieniu do skazanego – za zgodą właściwego sędziego penitencjarnego.

---

¹⁾Zmiany wymienionej ustawy zostały ogłoszone w Dz. U. z 1997 r. Nr 160, poz. 1083, z 1999 r. Nr 83, poz. 931, z 2000 r. Nr 60, poz. 701 i Nr 120, poz. 1268, z 2001 r. Nr 98, poz. 1071 i Nr 111, poz. 1194, z 2002 r. Nr 74, poz. 676 i Nr 200, poz. 1679, z 2003 r. Nr 111, poz. 1061, Nr 142, poz. 1380 i Nr 179, poz. 1750, z 2004 r. Nr 93, poz. 889, Nr 210, poz. 2135, Nr 240, poz. 2405, Nr 243, poz. 2426 i Nr 273, poz. 2703, z 2005 r. Nr 163, poz. 1363 i Nr 178, poz. 1479, z 2006 r. Nr 104, poz. 708 i Nr 226, poz. 1648 oraz z 2007 r. Nr 123, poz. 849.

Art. 254b. § 1. Na zarządzenia, o których mowa w art. 254a § 3, tymczasowo aresztowanemu lub skazanemu przysługuje zażalenie do sądu odwoławczego.

§ 2. Sąd rozpoznaje zażalenie bezzwłocznie. W razie uznania bezpodstawności umieszczenia w pomieszczeniu, o którym mowa w art. 254a § 1, sąd poleca bezzwłoczne przeniesienie tymczasowo aresztowanego lub skazanego do właściwego aresztu śledczego lub zakładu karnego. Na postanowienie sądu zażalenie nie przysługuje.

Art. 254c. § 1. Tymczasowo aresztowany lub skazany, konwojowany przez funkcjonariuszy Policji, Służby Więziennej, Straży Granicznej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego lub żołnierzy Żandarmerii Wojskowej, może być umieszczony w pomieszczeniu przeznaczonym dla osób zatrzymanych, na czas trwania przeszkody uniemożliwiającej konwojowanie albo niezbędny ze względów humanitarnych. Decyzję w tym przedmiocie podejmuje dowódca konwoju. W czasie tym nie mogą być dokonywane czynności procesowe z udziałem konwojowanego w sprawie, w związku z którą jest on konwojowany.

§ 2. Przepis § 1 stosuje się odpowiednio w razie przeszkody uniemożliwiającej doprowadzenie lub przyjęcie tymczasowo aresztowanego albo skazanego do aresztu śledczego lub zakładu karnego oraz w razie nieprzewidzianego lądowania podczas przewozu drogą powietrzną lub nieprzewidzianej przerwy w przewozie inną drogą osoby przekazywanej na zasadach i w warunkach określonych w Rzymskim Statucie Międzynarodowego Trybunału Karnego, sporządzonym w Rzymie dnia 17 lipca 1998 r. (Dz. U. z 2003 r. Nr 78, poz. 708). Decyzję w tym przedmiocie podejmuje odpowiednio komendant lub kierownik jednostki Policji, Straży Granicznej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Centralnego Biura Antykorupcyjnego lub Żandarmerii Wojskowej.

§ 3. Każdorazowe umieszczenie tymczasowo aresztowanego lub skazanego ze względów humanitarnych w pomieszczeniu, o którym mowa w § 1, może nastąpić na czas nie dłuższy niż 8 godzin.

Art. 254d. § 1. Wobec tymczasowo aresztowanych i skazanych umieszczonych w pomieszczeniach, o których mowa w art. 254a § 1, stosuje się odpowiednio przepisy regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania tymczasowego aresztowania, regulaminu organizacyjno-porządkowego wykonywania kary pozbawienia wolności, przepisy o nadzorze penitencjarnym, a także inne przepisy regulujące wykonywanie tymczasowego aresztowania i kary pozbawienia wolności.

§ 2. Minister właściwy do spraw wewnętrznych, w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej i Ministrem Sprawiedliwości, określi, w drodze rozporządzenia, wykaz pomieszczeń, o których mowa w art. 254a § 1, w których mogą być odrębnie umieszczeni tymczasowo aresztowani i skazani, oraz warunki, którym muszą one odpowiadać, uwzględniając potrzebę zapewnienia warunków porównywalnych z określonymi dla aresztów śledczych i zakładów karnych przy wykonywaniu tymczasowego aresztowania i kary pozbawienia wolności.”.

Art. 2. Ustawa wchodzi w życie po upływie 30 dni od dnia ogłoszenia.

UZASADNIENIE

I. Uwagi ogólne.

Celem projektowanej nowelizacji Kodeksu karnego wykonawczego jest:

- stworzenie precyzyjnych rozwiązań prawnych, które pozwolą na umieszczanie w wydzielonych pomieszczeniach tymczasowo aresztowanych i skazanych jeżeli ich konwojowanie z innej miejscowości, w związku z udziałem w czynności sądowej, łączyłoby się z nadmiernymi trudnościami lub kosztami oraz tylko na czas niezbędny do wykonania czynności,
- możliwość czasowego umieszczenia takich osób w pomieszczeniu przeznaczonym dla osób zatrzymanych na czas trwania przeszkody uniemożliwiającej konwojowanie albo niezbędny ze względów humanitarnych.

Konieczność wprowadzenia takich regulacji uzasadniona jest więc przede wszystkim względami o charakterze ekonomicznym, praktycznym i humanitarnym.

Z dniem 2 września 2008 r. tracą moc prawną przepisy art. 251-254 k.k.w., które regulują kwestię umieszczenia tymczasowo aresztowanych i skazanych w wydzielonych pomieszczeniach Policji, Straży Granicznej, aresztu garnizonowego lub pomieszczeniach dla osób zatrzymanych.

W ustawie z dnia 19 kwietnia 1969 r. – Kodeks karny wykonawczy (Dz. U. Nr 13, poz. 98, z późn. zm.) wprowadzono w art. 209 normę szczególną w stosunku do zasady, że karę pozbawienia wolności i tymczasowego aresztowania wykonuje się w zakładach karnych i aresztach śledczych podległych Ministrowi Sprawiedliwości. Przepis ten dopuszczał czasowe umieszczenie tymczasowo aresztowanych i osób odbywających karę pozbawienia wolności w aresztach Milicji Obywatelskiej, Wojsk Ochrony Pogranicza lub Wojskowej Służby Wewnętrznej. Z przepisu wynika, iż podyktowane to było brakiem wystarczającej sieci aresztów śledczych wyposażonych w niezbędną liczbę pomieszczeń do przesłuchiwania, jak również trudnościami wynikającymi z konieczności transportowania w celu dokonania przesłuchań. Przepis ten obowiązywał do 1990 r.

Ustawą z dnia 12 lipca 1995 r. o zmianie Kodeksu karnego, Kodeksu karnego wykonawczego oraz podwyższeniu dolnych i górnych granic grzywien i nawiązek w prawie karnym (Dz. U. Nr 95, poz. 475) na mocy art. 2 pkt 18 ustawy, dodano po art. 215¹ art. 215²-215⁵, w których przywrócono osadzenie w wydzielonych pomieszczeniach Policji

– z przyczyn procesowych albo związanych z przeszkodą w konwojowaniu – osób tymczasowo aresztowanych i skazanych odbywających karę pozbawienia wolności. Praktyka ta została również wprowadzona do Kodeksu karnego wykonawczego z 1997 r. Należy zatem przyjąć, że instytucja ta była niezbędna dla prawidłowego funkcjonowania wymiaru sprawiedliwości.

Podejmowane przez kolejne Rządy działania nie doprowadziły do utworzenia w Polsce wystarczającej liczby aresztów śledczych i zakładów karnych umożliwiających codzienne doprowadzanie do sądów takich osób bez umieszczania ich w wydzielonych pomieszczeniach Policji. Mimo upływu lat problem ten nie został rozwiązany i istnieje potrzeba przygotowania w tym zakresie niezbędnych przepisów prawnych.

Brak stosownych rozwiązań prawnych w tym zakresie spowoduje konieczność bezzwłocznego wzmocnienia etatowego Służby Więziennej. Wprowadzenie bowiem, jako zasady, całodobowego przyjmowania osób doprowadzanych do jednostek penitencjarnych, skutkowałoby koniecznością zmiany organizacji czasu pracy (praca w praktyce trzyzmianowa), w szczególności pionów tzw. administracyjnych (służba ewidencyjna, kwatermistrzowska, finansowa), które realizują czynności związane z przyjęciem osadzonych. Bez wzmocnienia etatowego tych służb nie jest możliwe prawidłowe wykonywanie ich statutowych czynności. Ponadto przy przyjmowaniu osób doprowadzanych, zaangażowany jest także personel medyczny, co skutkowałoby koniecznością całodobowych dyżurów lub zaangażowaniem pozawięziennej służby zdrowia, co doprowadziłoby w konsekwencji do wzrostu kosztów.

Zaznaczyć też trzeba, że proponowane przepisy dają pełną gwarancję przestrzegania praw osób osadzonych w pomieszczeniach, o których mowa w art. 254a § 1 k.k.w. Nadzór nad tymi pomieszczeniami sprawują bowiem sędziowie penitencjarni, a nad wydzielonymi pomieszczeniami aresztów garnizonowych – wojskowi sędziowie penitencjarni, zgodnie z § 1 ust. 3 i 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 26 sierpnia 2003 r. w sprawie sposobu, zakresu i trybu sprawowania nadzoru penitencjarnego (Dz. U. Nr 152, poz. 1496).

II. Uwagi szczegółowe.

Projektowane przepisy art. 254a-254d k.k.w. wprowadzają do polskiego systemu prawa karnego wykonawczego odstępstwo od zasady, że karę pozbawienia wolności i tymczasowe aresztowanie wykonuje się w zakładach karnych i aresztach śledczych. Potrzeba taka wynika jednak z przyczyn natury praktycznej, ekonomicznej, jak również humanitarnej.

Rozwiązanie przewidziane w projektowanym art. 254a k.k.w. ma na celu ograniczenie kosztów konwojowania tymczasowo aresztowanych po wniesieniu aktu oskarżenia lub skazanych umieszczanych w takich wydzielonych pomieszczeniach, w związku z ich udziałem w czynnościach sądowych. Chodzi tu tylko o takie czynności, w których – z uwagi na ich charakter – udział oskarżonego lub skazanego jest niezbędny, a nie o każdą czynność sądową.

W proponowanym przepisie doprecyzowano również, iż podstawową przesłanką stosowania tej instytucji jest okoliczność, że konwojowanie oskarżonego lub skazanego z innej miejscowości, w związku z udziałem w czynności sądowej, łączyłoby się z nadmiernymi trudnościami lub kosztami. Ma to istotne znaczenie zwłaszcza w przypadku sądów położonych w znacznej odległości od aresztów śledczych lub zakładów karnych.

Należy przy tym podkreślić, iż umieszczenie w wydzielonym pomieszczeniu, zamiast długotrwałego konwojowania, pozwala osadzonemu (oskarżonemu lub skazanemu) na odpoczynek i spokojne przygotowanie się do kolejnych czynności procesowych z jego udziałem. Dodatkową gwarancją wyjątkowego stosowania tej instytucji jest wprowadzenie ograniczenia, iż umieszczenie w wydzielonym pomieszczeniu może nastąpić tylko na czas niezbędny dla dokonania czynności. W tym pojęciu mieści się również czas potrzebny na przetransportowanie skazanego lub oskarżonego do takiego pomieszczenia z właściwego aresztu śledczego lub zakładu karnego. Należy przyjąć, że przetransportowanie będzie musiało nastąpić nie wcześniej niż dzień przed dokonaniem czynności. Obecne brzmienie przepisu jest zbyt wąskie, gdyż operuje tylko pojęciem czasu trwania czynności, pomijając czas niezbędny na przetransportowanie skazanego lub oskarżonego.

Proponowana nowelizacja przyczyni się ponadto do ograniczenia ilości wykonywanych przez funkcjonariuszy Służby Więziennej czynności, gdyż nie ma potrzeby codziennego wydawania i przyjmowania takich osób organowi doprowadzającemu.

Projektowany przepis art. 254b k.k.w. jako przepis gwarancyjny przewiduje, iż zażalenie na zarządzenie wydawane w trybie art. 254a § 3 k.k.w. o umieszczeniu w wydzielonym pomieszczeniu przysługuje do sądu odwoławczego.

Z kolei proponowany art. 254c k.k.w. ma na celu stworzenie możliwości umieszczenia w pomieszczeniach przeznaczonych dla osób zatrzymanych, skazanych lub tymczasowo aresztowanych, którzy są konwojowani na czas trwania przeszkody uniemożliwiającej konwojowanie albo na czas niezbędny ze względów humanitarnych.

Podstawową przesłanką umieszczenia takich osób w pomieszczeniach przeznaczonych dla osób zatrzymanych jest powstanie przeszkody uniemożliwiającej konwojowanie. Mogą to

być różne przeszkody np. powódź, mgła, awaria środka transportu, którym odbywa się konwój, zamieszki lub demonstracje w miejscu docelowym, jak również, stan zdrowia konwojowanego lub inna przyczyna, która uniemożliwia trwanie konwoju. Nie budzi wątpliwości, że z chwilą ustania przeszkody konwój musi być kontynuowany.

Wprowadzenie dodatkowej przesłanki w projektowanej regulacji prawnej podyktowane jest przede wszystkim względami humanitarnymi (możliwość odpoczynku, zjedzenia posiłku itp.). Ma to szczególne znaczenie zwłaszcza przy długich kilkuset kilometrowych konwojach, gdyż taka „przerwa humanitarna” umożliwi odpoczynek w jednostce organizacyjnej Policji nie tylko osobom konwojowanym, ale również konwojującym ich policjantom. Inną przesłanką zastosowania takiej przerwy może być np. nagłe pogorszenia stanu zdrowia kierowcy lub konwojentów.

W celu zwiększenia gwarancji praworządności umieszczenia osób w izbach zatrzymań w projektowanym art. 254c § 3 wprowadzono ograniczenie czasowe każdorazowego stosowania przerwy humanitarnej maksymalnie do 8 godzin.

Nadto, wejście w życie proponowanego przepisu pozwoli również na wyeliminowanie podstaw do kierowania skarg na zbyt długi czas trwania konwoju i związany z tym brak możliwości i warunków do odpoczynku oraz niewłaściwe warunki do spożycia pobranego z jednostki penitencjarnej posiłku przez osoby pozbawione wolności.

Należy przy tym podkreślić, że projektowany przepis nie tworzy żadnych praw podmiotowych po stronie konwojowanego.

Przedstawione argumenty uzasadniają przyjęcie proponowanego rozwiązania prawnego.

Brak takiego przepisu spowoduje zakłócenia działania komórek konwojowych, a w konsekwencji doprowadzi do znacznego wzrostu liczby niewykonanych konwojów na zlecenie sądów i prokuratury. Okoliczność ta spowoduje ponadto konieczność skierowania dodatkowych policjantów, w tym również z komórek patrolowych do nadzoru nad osobami pozbawionymi wolności umieszczanymi na czas przerwy w konwoju m. in. w pokojach służbowych jednostek organizacyjnych Policji.

Proponowane rozwiązanie przyczyni się również do ekonomicznego wykorzystania policyjnych sił i środków, poprzez organizację zbiorczych przewozów osób pozbawionych wolności zamiast organizowania odrębnych konwojów dla każdego osadzonego, a tym samym racjonalizowania kosztów doprowadzania, gdyż w przeciwnym razie należałoby dla każdego doprowadzanego organizować niezwłocznie odrębny konwój.

Również względy natury praktycznej takie jak: konieczność usunięcia braków formalnych lub uzupełnienia niekompletnej dokumentacji niezbędnej do przyjęcia osoby doprowadzanej do aresztu śledczego lub zakładu karnego, konieczność ustalenia tożsamości i skompletowania dokumentów niezbędnych do przyjęcia do jednostki penitencjarnej zatrzymanego skazanego celem doprowadzenia go do odbycia kary, przemawiają za niezbędnością i koniecznością umieszczania tymczasowo aresztowanych, bądź skazanych w pomieszczeniach, o których mowa w art. 254c § 1 k.k.w.

Z § 5 ust. 1-5 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 13 stycznia 2004 r. w sprawie czynności administracyjnych związanych z wykonywaniem tymczasowego aresztowania oraz kar i środków przymusu skutkujących pozbawieniem wolności oraz dokumentowania tych czynności (Dz. U. Nr 15, poz. 142) wynika, że nie może być przyjęta osoba doprowadzona do jednostki penitencjarnej, jeżeli są wątpliwości, co do autentyczności dokumentów niezbędnych do przyjęcia, są one niekompletne, zawierają pomyłki w danych osobowych itd. W takim przypadku, wobec braku możliwości osadzenia w pomieszczeniach wymienionych w art. 254c § 1 k.k.w. osoby doprowadzonej, Policja lub inny organ doprowadzający stawałby przed problemem czy i gdzie osadzić taką osobę do czasu uzyskania z sądu brakujących lub poprawionych dokumentów.

Podkreślić też należy, iż w pomieszczeniach dla osób zatrzymanych będą umieszczane, w przypadku nieprzewidzianego lądowania podczas przewozu drogą powietrzną lub nieprzewidzianej przerwy w przewozie inną drogą, osoby przekazywane na zasadach i w warunkach określonych w Rzymskim Statucie Międzynarodowego Trybunału Karnego (projektowany art. 254c § 2 k.k.w.).

Rzymski Statut Międzynarodowego Trybunału Karnego, sporządzony w Rzymie dnia 17 lipca 1998 r. wszedł w życie w dniu 1 lipca 2002 r. Rzeczypospolita Polska ratyfikowała Statut w 2003 r. (Dz. U. Nr 78, poz. 708). i zobowiązała się do wprowadzenia do polskiego prawa, w zakresie współpracy z Trybunałem, uregulowań objętych Statutem m.in. wprowadzenia procedur dotyczących przyjmowania i osadzania przekazywanych osób w przypadku nieprzewidzianego lądowania podczas przewozu drogą powietrzną lub nieprzewidzianej przerwy w przewozie inną drogą. Środki izolacyjne wobec tych osób mogą być wykonywane w pomieszczeniach przeznaczonych dla osób zatrzymanych, a nie w aresztach śledczych.

Fakt ten również przemawia za koniecznością wprowadzenia proponowanych rozwiązań prawnych, gdyż procedury stosowane w takim wypadku są zdecydowanie szybsze

i mniej sformalizowane od tych, które obowiązują przy przyjmowaniu i zwalnianiu w aresztach śledczych.

Z udziałem tymczasowo aresztowanych lub skazanych, którzy w związku z przeszkodą w konwoju, zostaną czasowo umieszczeni w pomieszczeniach dla osób zatrzymanych nie można przeprowadzać czynności procesowych.

W projektowanym art. 254d § 1 k.k.w. wprowadzono gwarancyjną zasadę, że wobec tymczasowo aresztowanych i skazanych umieszczonych w pomieszczeniach, o których mowa w art. 254a § 1 stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące wykonywania tymczasowego aresztowania i kary pozbawienia wolności.

W projektowanym art. 254d § 2 k.k.w. przewidziano upoważnienie dla Ministra właściwego do spraw wewnętrznych w porozumieniu z Ministrem Obrony Narodowej i Ministrem Sprawiedliwości do określenia, w drodze rozporządzenia, wykazu pomieszczeń, o których mowa w art. 254a § 1, w których mogą być odrębnie umieszczani tymczasowo aresztowani i skazani oraz, warunki którym muszą one odpowiadać, uwzględniając potrzebę zapewnienia warunków porównywalnych z określonymi dla aresztów śledczych i zakładów karnych przy wykonywaniu tymczasowego aresztowania i kary pozbawienia wolności.

III. Ocena skutków regulacji.

1. Podmioty, na które oddziałuje ustawa.

Projekt dotyczy osób skazanych na kary pozbawienia wolności i tymczasowo aresztowanych oraz sądów, Służby Więziennej, Policji, Straży Granicznej, Agencji Bezpieczeństwa Wewnętrznego, Żandarmerii Wojskowej oraz Centralnego Biura Antykorupcyjnego.

2. Wyniki konsultacji społecznych.

Projekt ustawy został poddany konsultacjom społecznym. Krajowa Rada Sądownictwa nie zgłosiła uwag do projektu ustawy. Nie wpłynęły uwagi Sądu Najwyższego oraz Naczelnej Rady Adwokackiej.

3. Wpływ na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego, rynek pracy oraz konkurencyjność gospodarki i przedsiębiorczość, w tym funkcjonowanie przedsiębiorstw.

Wejście w życie przedmiotowej nowelizacji nie wpłynie na rynek pracy, konkurencyjność wewnętrzną gospodarki i rozwój regionalny.

Wejście w życie projektowanej ustawy nie spowoduje skutków finansowych dla budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego.

IV. Zainteresowanie pracami nad projektem ustawy.

Projekt ustawy został udostępniony w Biuletynie Informacji Publicznej. Nie wniesiono zgłoszeń dotyczących zainteresowania tym projektem w trybie ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingskiej w procesie stanowienia prawa (Dz. U. Nr 169, poz. 1414).

V. Zgodność z prawem Unii Europejskiej.

Materia projektowanej regulacji nie jest regulowana przez prawo Unii Europejskiej.

**URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ
SEKRETARZ STANU
Mikołaj Dowgielewicz**

Min.MD/2158/08/DP/ma

Warszawa, dnia 26 września 2008 r.

**Pan Maciej Berek
Sekretarz Rady Ministrów**

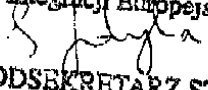
Opinia o zgodności z prawem Unii Europejskiej projektu ustawy o zmianie ustawy - Kodeks karny wykonawczy sporządzona na podstawie art. 9 pkt 3 w zw. z art. 2 ust. 1 pkt 2 i ust. 2 pkt 2a ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej Mikołaja Dowgielewicza

Szanowny Panie Ministrze,

W związku z projektem ustawy o zmianie ustawy - Kodeks karny wykonawczy, przedłożonym wraz z uzasadnieniem oraz oceną skutków regulacji (pismo z dnia 26.09.2008 r., nr RM-10-163-08), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

Przedmiot regulacji nie jest objęty prawem Unii Europejskiej.

Z poważaniem,

Z up. Sekretarza Komitetu
Integracji Europejskiej

PODSEKRETARZ STANU
Sidonia Jędrzejewska

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Zbigniew Wrona
Podsekretarz Stanu
Ministerstwo Sprawiedliwości

GABINET
SEKRETARZA RADY MINISTRÓW

.....dn. 2008-09-29